

Please Switch Me Off

Please Switch Me Off -näyttely järjestetään Teurastamon R4-tilassa, Työpajankatu 2, 00580 Helsinki

Avajaiset 4.8. / näyttely auki 5.8.-29.8.2026 - ke-to 14-18 pe-su 18-20

Näyttely tuo yhteen uusia ja nousevia taiteilijoita, jotka käyttävät eri medioita mediataiteesta perinteisiin menetelmiin, kuten maalaukseen, kuvanveistoon ja sekatekniikkaan.

Kuraattorin tarkoitus on ollut tutkia hyperhuomiotalouden ja post- modernin kulutuskapitalismin luoman maanisen kuvavirran synnyttämää kokemusmaailmaamme, jota määrittää perspektiivin kaventuminen ja kuvien välittämä todellisuussuhde, tuoden esiin teoksia, jotka haastavat sen eri tavoin ja tutkivat mahdollista uutta suhdetta läsnäolemiseen, yhteiseen ajatteluun ja merkitysten rakentumiseen.

The Please Switch Me Off exhibition will be held in Teurastamo's R4, Työpajankatu 2, 00580 Helsinki

Opening 4.8. / Exhibition open 5.8.-29.8.2026 – daily 14:00-20:00

The exhibition brings together new and emerging artists who use different media, from media art to traditional methods, such as painting, sculpture and mixed media.

The curator's intention has been to explore the contemporary experience created by the manic flow of images in the hyper attention economy and post-modern consumer capitalism, defined by constantly narrowing perspective and a relation to reality mediated by images, bringing forward works that challenge it and explore possible new relationships to presence, collective cognition and formation of meaning.

Teoreettinen lähtökohta / kritiikki:

Kapea näkökulma: symbolien välittämä todellisuussuhde – Sakari Laurila

Näkökulmamme on tiedostamattamme hyvin kapea suhteessa todellisuuteen. Tämä pätee esim. luontosuhteeseemme. Näemme luonnon oliot ja ilmiöt objekteina ja symboleina, joiden avulla voimme helposti ja nopeasti ymmärtää yksinkertaisia kokonaisuuksia (objekteina) ja määritellä ne symbolijärjestelmiemme kaavojen mukaisesti.

Esimerkiksi metsän puu on äärimmäisen outo olio, monimutkainen ekosysteemi ja kokonaisuus, johon liittyy valtava määrä erilaisia arvoja, itseisarvosta, yksilöllisyyden arvoon ja arvoon osana kokonaisuutta jne. Nämä arvot tekevät puusta liian vaikean

suhtautua sijoituskohteena, tuotteena. Joten redusoimme sen arvot pelkäksi vaihtoarvoksi, poistamme siitä tajunnassamme kaikki oleelliset outoudet ja monimutkaisuudet ja jätämme jäljelle idean/kuvan: se on raaka-ainetta.

Kavennamme näkökulmamme, jotta voimme katkaista ja myydä sen paperiteollisuudelle ilman tunnontuskia.

Mutta perustavanlaatuisemmin, näyttelyn teeman kannalta, yhtälailla koemme sosiaalisen todellisuuden kapeasti, vain hyvin rajoitetusta näkökulmasta.

Tämä näkökulman kapea-alaisuus tekee tietoisuudestamme ja tunteistamme alttiita manipuloinnille. On paljon helpompi hallita kapeaa näkökulmaamme kuin monimuotoisempaa ja laajempaa suhdetta todellisuuteen. Kuten puu osoitti, tavaraksi, eli vaihtoarvoiseksi objektiksi, muuttumisen prosessissa asioiden aspektit yksinkertaistetaan äärimilleen, jolloin sisäiset ja monitahoiset "multituudit" muuttuvat pelkistetyiksi määritteiksi, äärirajoiksi, luoden redusoidun objektin, jolla on lähinnä vaihtoarvoa.

Kuten sosiaalisen median huomiotalous on osoittanut selkeämmin kuin ehkä mikään muu talousmalli tai historian aikakausi, olemme klassisten tuotteistuksen läpikäyneiden asioiden, vihannesten ja mekaanisten keksintöjen, sijaan nykypäivänä ennenkaikkea alistaneet itsemme tälle tuotteistamisen prosessille.

Aivomme ja yhteiskunta vaativat meiltä kapeaa näkökulmaa – että pystymme tehokkaasti toteuttamaan arkielämää ja varsinkin sitä prosessia missä teemme itsestämme ja elämästämme tuotetta. Sen on välttämätön ehto sille, että suhteemme toisiimme ja todellisuuteen määräytyvät nyt

kapean perspektiivin ja sitä määrittävien symbolien kautta – kuvien, jotka suurelta osin ovat ulkoisten voimien määrittämiä.

Koska näkökulmamme on jo niin rajallinen, emme välttämättä enää edes koe tämän reduktion väkivaltaa.

Mitä sitten tarkoittaa se, että kapean näkökulman täyttämät kuvat/symbolit määräävät suhteemme todellisuuteen? Esimerkiksi, sen sijaan, että koemme toisen ihmisen, esim. viehätysksemme kohteen, monimuotoisuudessaan, monimutkaisuudessaan, kehollisine kammottavuuksineen, tajunnan käsittämättömyyksineen, redusoimme alitajuisesti viehätyskseen yksinkertaistetuiksi kuviksi, jotka muodostavat fantasiat, jotka sitten asetamme toisen tilalle, eli väliimme, jota kautta koemme toisemme, jotta viehätysksemme toimii, oudon monimuotoisuuden sijaan.

Tällöin viehätysksemme välittyy fantasian muodostavien kuvien/symbolien kautta, ei suoran todellisuuden. Toisen pitää sen jälkeen vain sopia kuvaamme ilman liian isoja säröjä ja tietysti meidän heidän kuviin.

Miksi tämä on poliittisesti merkittävää? Yksityiset halumme, joita fantasiamme muodostavat kuvat/symbolit määrittävät, ovat koko yhteiskunnan muodostumisen alkupiste. Kokonaisuus kasvaa näistä yksityisistä haluista. Ne määrittävät viehätysksemme

toisiimme, mikä meitä kiehtoo ja miten viehätys syntyy, mutta ne määrittävät myös talouden, eli mitä tuotteita ostamme (tavaroihin kytketyt kuvastot) ja ne määrittävät poliittisen ideologiamme (identiteettimme kuvaston sovittaminen tietyn ideologian kuvastoon).

Ihmissuhteemme, ideamme, tunteemme – erityisesti tässä identiteettipolitiikan ylivallan aikakaudessa – ovat siis elimellisesti sidoksissa todellisuutta välittäviin, selkeästi rajattuihin kuviin/symboleihin ja tähän reduktion prosessiin.

Toivon, että tämä näyttely Please Switch Me Off, luo vaihtoehtoisia näkökulmia tähän kuvien kyllästämään, kapeaan todellisuusperspektiiviin.